

PREMI "MATEU SEGUÍ PUNTAS" 2001

Goliat derrotat

JAMIE PRETO
HEPWORTH

Algú, no diré qui, em deia fa uns dies que sempre hauria desitjat ser més alt, perquè, últimament, mirava al seu voltant i se sentia molt petit. Jo li vaig dir que ell no era en absolut petit i que, en el cas que ho fos, no hi hauria cap problema. Quan em va demanar per què, no se'm van ocórrer gaires coses, o sigui que vaig formular un simple "perquè no" improvisat i no gaire convincent. Però em vaig plantejar el repte de trobar exemples que em servissin per argumentar la meua postura de manera sòlida. I és que no es tractava, tampoc, de simplement quedar bé, i a mi també em començava a preocupar el fet de no ser gaire alt. D'aquesta manera, vaig començar a cercar casos que poguessin formar part de les meves raons per defensar el gran univers dels petits. Així van anar les coses:

1. Argument NBA

Primer vaig pensar que podia dir-li que ser alt només serveix, en realitat, per jugar a bàsquet, i açò si a més a més ets una mica bo i no peques de tòtil. Vaig pensar, però, que em diria que, a banda que aquest argument és una bajanada, en Joan Creus, tot i que no fa més de metre setanta-cinc, ha jugat durant molts d'anys a l'ACB i que, llavors, jo li hauria de dir que qui defensava els petits era jo, que ho feia per ell i que no s'equivocqués. Fora.

2. Argument Noves Tecnologies

Recurrent, inevitablement, a la categoria clíxé "noves tecnologies" que domina gran part del que ens envolta, vaig considerar que parlar d'informàtica i de telefonia mòbil seria una bona manera de començar a entrar en matèria. Vaig esbossar un "els mòbils cada vegada són més petits" i un "les grans empreses de hardware informàtic fan cada vegada ordinadors més petits", però vaig descartar aquesta opció per si qui havia de convèncer se sentia ofès per ser comparat amb aquest tipus

d'objecte. Jo crec que l'argument era bastant bo però reconec que no deu ser gens agradable ser comparat amb un tros de plàstic amb tecles.

3. Arguments Mass Media

Si una cosa és clara és que no tothom que és petit és infeliç. Però açò passa amb tothom. I com que qui he de convèncer —posem-li, per entendre'ns, el nom *Subjecte 1*— és una mica mitòman, tant de cine, com de la televisió com de la ràdio, vaig decidir parlar amb ell directament posant uns quants exemples de petits que triomfen en aquest mitjans. La qual cosa, com vaig poder comprovar dos dies més tard, va ser un greu error ja que hauria d'haver pensat (com en el cas del arguments 1 i 2) les conseqüències directes de les meves paraules.

3.1 Argument Bella i Bèstia

No esmentaré, per prudència, els noms de les persones que vaig utilitzar com a exemples, o sigui que apareixeran amb el mateix tipus de pseudònim que la persona que em va demanar aquesta argumentació que tants maldecaps m'està costant. Vaig començar amb la televisió. "Allà —li vaig dir— hi ha una persona (*Subjecte 2*) que triomfa amb un programa d'entrevistes i que, tot i ser petit i a més a més molt lleig surt amb una dona molt bella (vaig utilitzar aquesta paraula per no caure ni en vulgaritats que moltes vegades he sentit ni en la dinàmica guapa/maca, ja que el meu amic és un purista en temes de llengua)". Em va respondre que el *Subjecte 2*, a part de ser lleig i petit, era un entrevistador pèssim i que, com qualsevol dia pot no sortir el sol, qualsevol dia la bella el deixarà. Per tant, argument 3.1. al fons de la paperera.

3.2. Argument Gas Butà

En segon lloc, vaig voler exposar el cas d'un conegut professional de la ràdio —*Subjecte 3*— que, deixant de banda la seva alçada, ha aconseguit, parlant de futbol, un contracte multimilionari amb una emissora generalista de ràdio. "No només és açò —vaig afegir amb innocència—. És que també és el conductor del programa esportiu amb més audiència". Ell em va donar la raó, però va dir que aquest exemple no li servia

perquè no li agradava l'estil d'aquest home de ràdio i perquè és la persona més imitada i/o ridiculitzada pel gremi d'humoristes i també pels graciosos de torn que proliferen a les taules dels sopars d'amics. Conclusió: argument 3.2. descartat.

3.3. Argument d'en Rick

Finalment, vaig utilitzar l'arma amagada que jo, sincerament, considerava la millor variant de l'argument Mass Media: l'argument d'en Rick. El *Subjecte 1* em va demanar intrigat: "Què és l'argument d'en Rick?". Jo li vaig respondre, amb un confiat somriure de suficiència, que era l'espectacular cas d'un actor americà de petita estatura —*Subjecte 4*— que va formar parella protagonista amb Ingrid Bergman a *Casablanca*. Jo, és clar, pensava que un autèntic cinèfil no podia concebre res millor que ser al summum del cinema clàssic de Hollywood i, sobretot, si s'era protagonista d'un dels films bàsics d'aquest període amb Ingrid Bergman.

No obstant, el *Subjecte 1* va esgrimir com a objecció que el *Subjecte 4*, tot i provocar l'enveja del fans de la Bergman a les projeccions del film, devia resultar profundament ridícul durant el rodatge, ja que com que ella feia un metre i vuitanta-tres centímetres, a les escenes d'amor ell s'havia de pujar a una plataforma perquè no es notés la diferència d'alçada entre els dos. Demolidor.

4. Argument Cartoon o Argument Sherlock i Watson

D'alguna manera, mentre un dia mirava uns dibuixos animats a la televisió, es va gestar al meu cap una magnífica revelació gràcies a la mítica construcció "Elemental, estimat Watson". En aquell precís moment, vaig començar a comprendre que la majoria de dibuixos animats són concebuts de la mateixa manera. Ho explicaré ara mateix. Fixem-nos en les parelles de dibuixos animats més conegudes: en els casos d'Àstèrix i Obèlix, de Yogi i Bubu, de Tom i Jerry, de Silvestre i Piolín i fins i tot en els més recents, amb Cow & Chicken o Ren & Stimpy com a exemples més coneguts passa exactament el mateix: el més petit dels dos és el més intel·ligent.

Però vaig decidir que estaria pensant exemples i assajant recursos un parell

de dies més per si de cas el *Subjecte 1* em feia el mateix que quan li vaig exposar les tres variants de l'argument nombre 3. De fet, però, els meus càlculs no van ser del tot precisos i aquestes tasques em van mantenir ocupat dia i nit durant dues setmanes. Em van restar hores de son, però, com a mínim, al cap d'aquelles dues setmanes em sentia capaç d'oferir una argumentació sense esquerdes, a prova de bomba. Conqueriria el *Subjecte 1* costés el que costés. Era ja, més que res, una qüestió d'orgull personal. Així que el vaig telefonar i vaig quedar amb ell el dia següent per parlar.

5. Argument Saint-Exupéry

Per circumstàncies de la vida, però, la conversa del dia següent em va deparar un panorama completament diferent del que m'esperava. El *Subjecte 1* va aparèixer a la cafeteria on havíem quedat amb un enorme somriure que li travessava la cara de punta a punta. Jo, és clar, li vaig demanar si se sentia millor. Ell em va respondre que sí. Jo vaig pensar que ell hauria reflexionat sobre els meus 3 primers arguments i les seves diverses variants i, immediatament, em vaig sentir immensament orgullós dels esforços retòrics que havia fet. I, en aquell moment, va arribar la decepció.

Quan estava disposat a començar a exposar l'argument nombre 4 i havia dit les paraules "Has vist mai Tom i Jerry?" em va tallar i em va dir que havia trobat la clau del seu problema. Em va explicar que havia llegit *El Petit Príncep* i que, d'ençà que sabia que aquest personatge tan petit era més lúcid que qualsevol persona gran havia canviat del tot de parer i tornava a ser feliç, com abans de preocupar-se per la seva alçada. Després, amb ànim de disculpa, em va dir que què deia sobre Tom i Jerry. Jo, bastant frustrat, li vaig dir que estaven molt bé i que m'agradaven molt aquest tipus de dibuixos. I que estava molt content perquè havia solucionat el seu problema.

"Després de tot —vaig pensar— si ha solucionat el seu problema és el que compta". I l'argument, tot i que no és brillant, és bastant convincent. Ara, jo em qued amb el meu argument nombre 4, que és millor. I, a més a més, Tom i Jerry està molt bé.

CARTAS DEL LECTOR

Xec Juanico Barber, masajista, Alaior

Xec ejerce de bálsamo para el dolor, hoy con su seuda profesión ha creado un remanso de paz, entre tanto estrés y nervios hace que sus manos y masajes lleven la alegría de vivir a todas las personas que se ponen en sus manos y sabe controlar el cuer-

po humano, es hijo de Joan del bar Madrid y esposa e hijo del pueblo de Alaior. Xec es un hombre que se tuvo que volver roble porque hay demasiado vientos en la vida dispuestos a amargárnosla con dolencias musculares, como persona de ciudad supo ver las ventajas de buscarse una profesión que día a día tiene más clientes, y como artista del masaje terapéutico, ha abierto ventanas de ilusión y ha creado escenarios ideales para evitar el dolor, de espalda, lumbago, reuma, artritis, etc. y poder soñar con una

vida mejor, porque es muy difícil sobrevivir a la dureza de las molestias musculares, como si fuera cemento. Y así este masajista de sólido oficio se ha construido el camino, persiguiendo los buenos modos sobre las espaldas de sus clientes y amigos ante todo, y huyendo del divismo o creerse superior a los demás, a buen seguro que para él el masaje terapéutico también es un bálsamo, hombre de familia y buenos amigos, su particularidad se encuentra en su personalidad extrovertida y sabia labia.

Y, como diría Niní Sintés —poeta—, a Xec regalarle un queso de payés/ es cosa que no se olvida/ si un bocado se le arrima/ verá qué sabroso es/ espero que así sea/ tú te lo mereces todo/ por portarte tan humano/ eso tampoco se olvida/ recordaremos toda la vida/ haber caído en tus manos/ te agradecemos con ilusión/ lo que por nosotros has hechos/ pues pasamos un mal trecho/ mas has sanado mi dolor.

Hasta siempre.

MIGUEL PERA CAVALLER

Alaior